

třebí, nerozhoduje počet členů hlasujících, nýbrž počet členů přítomných a k hlasování oprávněných.

(Nález ze dne 2. února 1927 č. 1805).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4016/24 adm.

V ě c: Jan H. ve S. proti zemskému správnímu výboru v Praze o neschválení usnesení obecního zastupitelstva.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Usnesením osk ve S. z 30. dubna 1925 zrušeno bylo k odvolání Antonína P. a jiných poplatníků ve S. usnesení měst. zastupitelstva tamtéž z 9. dubna 1925, kterýmž přijata byla oferta st-lova na výhradné dodávání elektr. proudu do obce po příštích 20 let za pevně stanovené ceny. Odvolání, jež st-l podal, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl.

O stížnosti uvážil nss toto: — — — — —

Obě odvolací stolice uznaly za zrušení usnesení obce z toho důvodu, že se usnesení to nestalo platně, jak předpisuje § 48 ob. zák. česk., t. j. nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů zastupitelstva, poněvadž z přítomných (mimo předsedu) 29 členů hlasovalo pro přijetí oferty st-logy pouze 13 členů. Stížnost naproti tomu snaží se dovoditi, že zákonné většiny bylo docíleno, a to proto, že 5 členů zdrželo se hlasování, pročež nelze je po názoru stížnosti počítati k členům přítomným. Názor tento je však v rozporu se zákonem, neboť, zdrží-li se některý člen dobrovolně hlasování, nelze ho proto pokládati za nepřítomna. Poukazuje-li stížnost k odůvodnění svého názoru na nál. ss-u Budw. 14495, přehlíží, že tímto nálezem byl předsedající uznán za nevpočítatelného mezi přítomné jen v těch případech, kdy nemá právní možnosti hlas svůj odevzdati. Tato zásada nedopadá však na členy, kteří se hlasování dobrovolně zdrželi, v zasedací síni však zůstali přítomni — jak tomu bylo v daném případě — (srovnej nál. Budw. 1274/02, 8536/11 - A a Boh. 4016/24 adm.).

Č. 6274.

V o j e n s k é v ě c i: * Nezpůsobilou k výdělku ve smyslu § 4 zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. o vyživovacích příspěvcích jest také žena, která nemůže jíti za výdělkem proto, že musí pečovati o své děti.

(Nález ze dne 2. února 1927 č. 1967).

V ě c: Marie D. ve St. proti zemské vyživovací komisi v Praze stran vyživovacího příspěvku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zem. vyživ. komise nepřiznala st-lce v pořadí instancí příspěvek, požadovaný následkem povolání manžela ke cvičení ve zbraní za dobu od 14. září 1925 do 12. října 1925 proto, že nebyla k vý-

dědku nezpůsobilá, když povoláný manžel nastoupil cvičení ve zbrani, pročež jí vzhledem k ustanovení § 4 zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. nárok na vyživovací příspěvek nepřisluší.

O stížnosti nss uvážil toto:

Žal. úřad opřel nař. rozhodnutí jedině o to, že st-lka není nezpůsobilá k výdělku. St-lka však již v odvolání namítala, že má dvě malá děvčata, o která musí pečovat, že nemá nikoho, kdo by ji zastal, takže nemůže za výdělkem jít a že tudíž není s to, aby si nějaký výdělek zaopatřila. Žal. úřad k námitce té nezaujal žádného stanoviska, ze spisů také je zřejmo, že okolnosti ty nevyšetřil a nezjistil, zda tvrzení st-lky jest správné čili nic. Se zřetelem k tomu musil nss míti za to, že žal. úřad vykládá ustanovení § 4 cit. zák. tak, že nárok na vyživ. příspěvek přísluší osobám tam vyznačeným jen tehdy, jsou-li f y s i c k y k výdělku nezpůsobilé, t. j. že pouhá f y s i c k á možnost výdělku má za následek ztrátu nároku toho.

Názor ten neuznal nss správným. Jestliže cit. předpis § 4 činí nárok členů rodiny k voj. službě povoláného na vyživ. příspěvek závislým mimo jiné i na podmínce, že jsou k výdělku nezpůsobilí, jest zřejmo, že zákon chce zabrániti tomu, aby se vyživ. příspěvku nedostávalo takovým osobám, které mají možnost vlastním výdělkem si nutnou výživu opatřiti. Účelem vyživ. příspěvků jest, aby povoláním živitele k voj. službě nebyla ohrožována výživa členů jeho rodiny. Mezi povoláním k službě voj. a nebezpečím ohrožené výživy musí býti podle patrného úmyslu zák. příčinná souvislost, ale toto ohrožení musí býti skutečně dáno, čemuž tak není, má-li člen rodiny povoláného možnost, vlastní prací se uživiti. Ani znění ani patrná tendence zákona neodůvodňuje však výklad, že by pro posuzování způsobilosti k výdělku byla rozhodná jedině a toliko tělesná způsobilost k výdělečné činnosti, tak že by k jakýmkoli jiným okolnostem skutečnému opatření si výdělku bránícím nemělo býti přihlíženo. St-lka však se odvolávala právě na takovéto okolnosti — t. j. nutnou péči o malé dvě děti — dovozujíc, že jí není možno jít za výdělkem. Ježto žal. úřad k těmto okolnostem zřetel neměl, jejich pravdivost nezjišťoval ani jinak k nim stanovisko nezaujal, zůstala námitka st-lčina o tyto okolnosti se opírající nevyřízena. Poněvadž pak tato neúplnost nař. rozhodnutí byla způsobena mylným výkladem zákona, musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 6275.

Policejní právo trestní (Podk. Rus): * Za účinnosti vl. nař. ze 7. června 1923 č. 113 Sb. není Civilní správa Podk. Rusi příslušná, aby rozhodovala jako třetí instance o policejně trestních přestupcích, pokud jí nebyla takováto příslušnost zvláštním nějakým předpisem výslovně přikázána.

(Nález ze dne 2. února 1927 č. 2024),

Prejudikatura: Boh. 5515/26 a 6211/27 adm.

Věc: David G. v M. proti Civilní správě Podkarpatské Rusi stran přestupku § 10 vlád. nař. z 3. září 1920 č. 516 Sb.